

ZELFPROJECTIE

LES V.

DE TOTALE HARMONIE.

Een totale harmonie zal, zoals u kunt begrijpen, alomvattend zijn; d.w.z. alle delen van het ik omvatten één geheel en daarnaast nog de relatie tussen het totale ego en al het erkenbare.

Als wij bezig zijn om ons eigen ik te zien als een waarde die overal kan bestaan, dan is het ook duidelijk dat het maken van splitsingen tussen delen van dat ik op zichzelf verkeerd is. Hier speelt het voorstellingsvermogen van de mens een grote rol. Laat mij proberen een paar voorbeelden te geven.

Als u uittreedt is het een beleving die als een soort droom is terug te vinden; althans bij sommigen. Als u bewust uittreedt, blijft dit effect nog bestaan. Op het ogenblik echter dat u zich als een gehele persoonlijkheid beschouwt en niet een deel van uw ik ergens naartoe zendt, maar uw totale ik met uw gehele besef verplaatst in die andere wereld of die andere toestand, zult u een volledige herinnering hebben aan de uittreding. Dat is punt 1.

Punt 2. Al datgene wat u in uitgetreden toestand doet, zal ook zijn directe terugslag hebben op het lichaam. Komt u in een strijd terecht, dan zal het lichaam verwondingen vertonen. Neemt u kracht op, dan zal niet alleen uw geest rustig en harmonisch zijn, maar zal ook uw lichaam daaraan deel hebben. Het is dus erg belangrijk dat wij onszelf leren beschouwen als één geheel zonder aparte afdelingen.

Het is onmogelijk te zeggen: In de geest ben ik dit, maar stoffelijk ben ik genoopt om dat te zijn. Hierdoor wordt het evenwicht in de persoonlijkheid verstoord en wordt elke relatie met de krachten die buiten u bestaan vervalst. Zoek nu naar die mogelijkheden waarmee u zich a.h.w. projecteert in een andere situatie, wereld of toestand. Noem het mijnentwege dromen.

Als u een fantasiebeeld zo levendig weet te maken dat het voor u werkelijkheid wordt, dan blijkt dat al datgene wat dat fantasiebeeld voor u betekent ook voor u feitelijk wordt. Als u in die fantasie rijk wordt, dan zult u - al is het dan niet in de mate waarin u later meende het gedroomd te hebben - een verbetering van uw stoffelijke omstandigheden ondergaan. Haalt u een dwaasheid uit, dan krijgt u de rekening ook gepresenteerd, wanneer u wakker bent.

Het ik als geheel moet leren functioneren in de totaliteit. Daarvoor zijn bekende grondstellingen. U heeft ze al meer gehoord. Ik herhaal ze volledigheidshalve even.

Het heelal is één geheel. Alle kracht in dit heelal heeft eenzelfde

basis en kan in haar uiting verschillend zijn, maar in de essentie is ze gelijk. Dit geldt voor onszelf en voor al datgene wat kenbaar is en voor wat nog niet kenbaar is maar beleefbaar kan worden. Doordat deze eenheid bestaat is het mogelijk om deel te hebben aan elk deel van het geheel, mits wij daarbij een onderscheid tussen ons en dit deel van het geheel tijdelijk opheffen. Dit is een betrekkelijk eenvoudige stelling. Voor een deel berust ze op de magie.

In de magie kennen we het simulacrum: het beeld dat men maakt van een mens. Als je dat dan liefelijk bewierookt, voelt de persoon zich gezond. Als je hem met naalden doorsteekt, dan kan hij zelfs een beroerte krijgen. Meestal is dat iemand bij wie men dat ook zonder naalden al wenselijk vindt. Hier wordt dus een eenheid geschapen op grond van identiteit. De afbeelding en het wezen zijn één en dezelfde. Een primitieve magische regel.

Wij kunnen natuurlijk niet zo primitief zijn. Dat past niet bij deze tijd. Dat past ook niet bij de denkprocessen van de moderne mens. Maar wij zouden misschien wel kunnen zeggen: Op het ogenblik, dat ik mij één gevoel met iets anders, zal dit gevoel voor mij een werkelijkheid doen ontstaan waarin de betekenis van dat andere wordt gewijzigd.

Er staat een boom. U kijkt naar die boom. U neemt hem niet alleen waar, u wordt a.h.w. zelf even die boom. Op dat ogenblik zult u bepaalde processen, die voor de boom belangrijk zijn, in uw herinnering kunnen terugvinden. U zult waarschijnlijk ook weten dat een wortel wat moeilijkheden heeft met een steg. U zou kunnen weten dat een aantal levende wezens in de takken wonen, maar u zult, daarnaast - wat de boom ook niet kan - niet kunnen onderscheiden welke wezens. Dat kunt u dan later als mens weer gaan bekijken.

De totale harmonie betekent, dat wij één kunnen worden met alle dingen. Het betekent echter niet dat wij één moeten worden met alle dingen, want in het geheel hebben wij een eigen functie, een eigen kwaliteit, een eigen ontwikkeling. Voor zover deze gelden is het erg belangrijk dat ze dan ook bewust worden beleefd en dat al datgene wat noodzakelijk is ook wordt volbracht. Maar wij moeten de grens tussen onszelf en het andere kunnen opheffen. En dat betekent, dat wij afstand zullen moeten doen van vele menselijke kwaliteiten.

Een totale harmonie kan niet bestaan waar er enig voorbehoud is, onverschillig of dit angst, begeerte, schaamte of iets anders is. Je kunt alleen een eenheid hebben, als je komt tot een vanzelfsprekende aanvaarding van jezelf in elke verbinding met de totaliteit of met een deel daarvan waar dit op een gegeven moment noodzakelijk is of voor jezelf misschien aanvaardbaar wordt geacht. Daar hebben we een heel belangrijk punt.

Een groot gedeelte van de grenzen die aan de persoonlijkheid zijn gesteld, ja, een groot gedeelte ook van de scheidingen, die zelfs tussen de sferen en uw eigen wereld in de stof bestaan, zijn opgebouwd uit denkbeelden, niet uit feiten.

Het verschil in wezen tussen een geest en een mens in de stof is duidelijk. Wij kunnen uit de geest tot u spreken. Wij kunnen in uw wereld ingrijpen. Wij kunnen in uw wereld allerlei fenomenen veroorzaken. Wij zeggen niet dat dat zo buitengewoon is, maar kennelijk aanvaarden wij uw wereld uitgaande van ons ik-besef zoals dat in de geest bestaat als iets dat behoort tot onze mogelijkheid van bereiking en uiting.

U daarentegen weet wel dingen omtrent de werelden van de geest, maar u zult ze voor een groot gedeelte terzijde schuiven als iets waarvan u misschien wel iets kunt zien, maar dat eigenlijk verder in uw leven alleen maar een betekenis heeft van 'later'. Dat is natuurlijk niet

waar. Zo goed als wij in uw wereld werkzaam zijn, bent u onbewust in onze wereld werkzaam. Maar als u niet bewust bent, dan kunt u ook niet bewust handelen. Met andere woorden: wat u in de sferen tot stand brengt is een automatisme geworden. Het is geen deel meer van een bewust en overlegd reageren.

Als u echter uw voorstelling van de relatie tussen onze wereld en de uwe verandert en onze wereld gaat zien als een verlengstuk van uw wereld, dan zult u steeds bewuster daaraan kunnen deelnemen. Dan zult u gaan beseffen

a. wat u in de sferen eventueel bent of doet en wat u zo in dromen ervaart,
b. u zult merken dat in uw wereld fenomenen van onze wereld veel meer gaan optreden. Dat wil niet zeggen dat dat altijd prettig of aangenaam behoeft te zijn. Het is niet zo: volg dit recept en u krijgt de hemel thuis bezorgt. Het is geen postorderbedrijf. Trouwens, als ze de hemel beloven en ze bezorgen die thuis, dan blijkt ze toch de hel te zijn. Dat hebben ze met de verkondiger van de een of andere leer wel gemeen.

Wanneer de grens tussen onze werelden wegvalt (denk aan wat wij voorgaand reeds hebben besproken), dan vallen de grenzen weg tussen de krachten van onze wereld en van uw wereld. Bij ons is het besef geest te zijn toch iets sterker. Daarom hebben we vaak een stoffelijk aanknopingspunt nodig al is het maar de uitstraling van een mens; misschien de aura, in andere gevallen een deel van diens levenskracht en dan pas kunnen wij ons manifesteren. In dit opzicht zijn wij dus even gebonden als sommige spookverschijnselen, die niets anders zijn dan een vaste programmering die door gedachtenkracht is afgedrukt in het materiaal van een omgeving (een oud huis, een oud kasteel) en die pas ontwaken en weer tot uiting komen, als er iemand is die paranormaal begaafd is; die dus een uitstraling heeft waardoor dat gebeuren zich opnieuw kan gaan afspelen.

Wij maken ook die fout. Wij realiseren ons niet dat de geschiedenis in de steen altijd aanwezig is. Wij zouden de steen dus moeten kunnen begrijpen en niet alleen de projectie die daaruit voortkomt.

Zo is het bij ons ook. Wij zouden uw wereld meer moeten zien als iets waar onze kracht zonder meer werkzaam is en niet als iets wat toch een beetje anders is. Maar ja, niemand is volmaakt, ook de geest niet.

Hier gaat het dus om het doorgewone feit dat totale harmonie voor ons onmogelijk is omdat wij te zeer worden beheerst door onze voorstelling van ons wezen en van wat wij onze wereld gelieven te noemen, ofschoon het alleen maar een deel is van een totaal continuum waarin deze vormen, die wij wereld noemen, alleen maar een breukdeeltje zijn van de feitelijke werkelijkheid. Daarom moeten wij altijd als wij kunnen ons besef van onszelf behouden, maar het besef van onze grenzen terzijde kunnen zetten. Pas dan zullen wij in staat zijn te reageren op de krachten uit de andere wereld. Pas dan zullen wij in staat zijn zelf onze krachten in andere werelden bewust te sturen en werkzaam te maken.

Als wij zeggen: zelfprojectie, dan is dat niet alleen maar het naar buiten kenbaar maken van de gehele persoonlijkheid. Zelfprojectie is in feite: het ik zodanig weten uit te breiden dat de relatie met de totaliteit daarin voortdurend kan worden beseft en op een harmonische wijze nog kan worden waargemaakt ook.

De mens, die bezig is om zijn ik te beschouwen, heeft vaak de neiging om een bepaalde toestand als noodzakelijk te beschouwen voor een bepaalde prestatie. Voorbeeld:

Wij hebben een medium. Dit medium wil in een bepaalde autosuggestieve trance verkeren om datgene door te geven wat wij willen zeggen. Dat wil niet zeggen dat dat de enige mogelijkheid is. Het zou zelfs geheel bewust kunnen gebeuren. Maar dan zou weer het vertrouwen weg zijn. De overgave, de relatie, zou niet meer beseft en aanvaard worden zoals ze is en daardoor zouden dan

allerlei grote fouten kunnen optreden.

Dat komt bij mensen die genezen ook voor. Zij kloppen zich op de borst. Zij spreken over de geest die hen zal helpen. Dan kunt u nog kiezen wat voor geest ze hebben. Sommigen doen het met indianen, anderen met Egyptenaren. Er zijn er ook nog een paar die doen het met de Here Jezus zelf. Allemaal voorstellingen die op zichzelf niet helemaal zinvol zijn. Ze geven namelijk alleen contacten aan met werelden of bewustzijnstoestanden en niet reële contacten met persoonlijkheden zonder meer als krachtbron.

Als zo'n mens denkt dat het van elders moet komen, dan zal hij elke keer falen op het moment dat hij zijn afhankelijkheid beseft. Pas op het ogenblik, dat het deel-zijn van de totale kracht voor hem vanzelfsprekend is en die kracht niet wordt gezien als iets wat hij overdraagt naar een ander maar als iets wat in die ander bestaat en waarvan hij alleen bewust moet worden, dan kan hij wel resultaten verkrijgen.

Ik heb u al gezegd: ik moet voorbeelden gebruiken om enigszins duidelijk te maken waar het om gaat.

Wanneer wij ons manifesteren, dan spelen wij eigenlijk mee in een soort charade. Als een acteur Julius Caesar speelt, dan neemt dat niet weg dat hij thuis een pantoffelheld kan zijn. Terwijl hij bezig is alle fraaie toespraken, die Shakespear ooit heeft bedacht, te reciteren is hij in gedachten misschien ook nog bezig met een ruzietje met de intendant en een standje dat hij de kleedster moet geven. Op zoveel niveau's is hij actief, maar de uiting is de toneelfiguur.

U beseft het niet, maar wanneer wij ons uiten - of dat nu in de sferen is of op aarde - zijn wij in zekere zin allemaal toneelfiguren. Wij beelden een deel uit van hetgeen wij zijn en gelijktijdig zijn wij actief op andere vlakken. Zolang wij menen dat ons spel de werkelijkheid is, zullen wij al het andere niet beseffen. Wij zullen het zien als een beïnvloeding die vanuit elders ontstaat. Dat is niet waar; het ligt in jezelf. Jij bent het die de situatie in je waarmaakt.

Als je denkt, dat je verdoemd bent, dan schep je niet alleen een hel waarin je later kunt branden, maar je schept bovendien alle demonen die je kunnen verleiden en aanvallen en alle onmogelijkheden waaraan je meent door kwade krachten onderworpen te zijn geworden.

Er zijn demonen, zeker. Maar een demon wordt voor ons pas demon op het ogenblik, dat wij hem in onze relatie met deze kracht die functie geven. Een engel is geen engel omdat hij hoogheilig is. Een engel is een engel omdat in onze harmonische aanvaarding van een deel van de totaliteit die functie als een weldoende, een zegenende, een lichtende wordt erkend.

Het is natuurlijk een beetje moeilijk om dat zo te beschouwen. Het is veel gemakkelijker als ze allemaal zelfstandig zijn. Het is veel gemakkelijker te zeggen: De duivel fluistert ons allemaal slechte dingen in. Dat is dan heel prettig als hij dat doet, want dan kunt u hem de schuld geven voor dingen die u anders op uw eigen kap zoudt moeten nemen, omdat u ze toch te leuk vindt. Die duivel creëert u. Niet de impuls die u bereikt, maar wat u ervan maakt is de demon.

Als u dit gaat begrijpen, dan zegt u: Die totale harmonie is toch eigenlijk heel belangrijk. Ze berust op niets verwerpen. Ze betekent dat alles, ook het meest fantastische waar kan zijn en dat u volgens uw mogelijkheden en middelen reageert in een werkelijkheid waarin u meent te kunnen functioneren zonder daarmee uit te sluiten dat die werkelijkheid andere aspecten heeft waar u op dit ogenblik geen raad mee weet. Pas op het moment, dat de totale harmonie voor u steeds meer deel gaat worden van uw leven, op het ogenblik dat u leert uzelf te aanvaarden als iets wat

in alle dingen kan leven en niet alleen maar in één vorm en in één lichaam, komt u op een punt dat de ervaring kan worden uitgebreid.

U heeft bewustwording nodig. Bewustwording opbouwen op alleen één levensvorm is natuurlijk een nogal summier en vaak onevenwichtig proces. Stel, dat u de eenheid weet te vinden met vele levensvormen, dan gaat u begrijpen hoe een geheel functioneert.

Laten we de ecologen nemen. In de ecologie heeft men de samenhang tussen de dingen ontdekt. Daar zijn heel veel eigenaardige dingen bij. Bijvoorbeeld: om de gewassen minder aangetast te krijgen gebruikt men middelen om allerlei parasieten te vernietigen. Deze dringen door in de bodem. Daar wordt een deel van het leven in de aarde zelf aangetast waaronder o.a. wormen, heel kleine aaltjes en wat dies meer zij die toch allemaal voor het instandhouden van goede, gezonde grond noodzakelijk zijn. Dus moet men kustmest gaan gebruiken en kunstkalk gaan toevoegen. Maar wat is daarvan weer het resultaat?

Ecologen hebben uitgerekend: daardoor ontstaat weer een kwetsbaarheid voor nog meer soorten parasieten. Daardoor moet men weer meer bespuiten. Het lijkt een eindeloos proces tot het moment dat de bodem zo weinig reëel leven heeft dat je er eigenlijk geen natuurlijke groei meer op kunt verwachten en alleen nog maar zeer specifiek gekweekte rassen en soorten kunt handhaven op die grond. En als de mens niet daarvoor zorgt, dan verwildert de zaak en kan er een woestijn ontstaan. De samenhangen zijn dus veel belangrijker dan u denkt.

U moet niet denken aan één proces of aan één product, zoals de boer alleen maar denkt aan een rijke oogst en alsjeblijft een product met zo weinig mogelijk aantasting door parasieten en andere dingen. Je moet aan jezelf niet denken als een wezen dat als mens moet uitblinken en voor de rest zien we het dan wel weer, want dan gooi je de samenhang weg. De totale harmonie is juist nodig omdat er een voortdurende wisselwerking dient te zijn tussen het nu als ik besepte deel van de totaliteit en alle andere delen waarmee het in contact komt.

Het is niet mijn aard om te preken, maar ik mag u hier herinneren aan dat bekende gezegde: Bemin God' boven alle dingen en uw naaste gelijk uzelve.

God representeert het geheel. Het geneel ligt boven alle dingen en datgene wat je uit het geheel kent alsof je het zelf bent. Het is een vorm van ik-projectie. Ik ben die naaste. Er is geen onderscheid tussen de naaste en mij, behalve in de beleving van vorm misschien, maar dat is eigenlijk bijkomstig. Het lijden van een ander is mijn lijden geworden, omdat ik het heb erkend. Pas dan kan ik die overdracht, die eenheid krijgen.

Dan zeg je: De naastenliefde geldt alleen voor mensen. Maar waarom zou ze niet gelden voor dieren, voor planten, voor de lucht, voor de wateren, voor de aarde, voor de zon, voor alles wat je in het leven ontmoet? Als je leert om jezelf te zien als gelijk aan en op den duur als deel van het andere, kom je voor het eerst tot de juiste definitie van hetgeen je bent.

Ik heb u in het begin al gezegd: Het is noodzakelijk dat bepaalde grenzen van je voorstellingsvermogen wegvallen, dat je begrippen als angst en begeerte a.h.w. terzijde kunt schuiven omdat ze op zichzelf niet volledig meetellen. Realiseer u dat dergelijke dingen ophouden te bestaan op het ogenblik dat wij onszelf erkennen als deel van een groter geheel.

De mens sterft, maar dat wat de mens is sterft niet. Dat wil niet zeggen, dat u moet denken aan een geest die los van de stof voortwiekt zonder meer. Het betekent alleen: leven op zichzelf is vervlochten met alle andere leven. Door dit één zijn met al het andere leven kan het van vorm veranderen, maar het kan nooit als bewustzijn verdwijnen. Het kan mis-

schien sluimeren als bewustzijn, maar het kan zich niet aan zijn ingeschapen oerharmonieën onttrekken.

Als u denkt aan zelfprojectie, als u denkt aan meditatieve zaken, realiseer u dan dat het maken van onderscheid, zeker in deze gedachtenprocessen, de grootste hinderpaal is voor beleving. En dat een beleving (een besefsbeleving wel te verstaan, dus geen worstelwedstrijd) het meest belangrijke is voor de uitbreiding van het bewustzijn; de volledige ontplooiing van het menselijk wezen. Het wezen dat zich nu mens noemt met al zijn mogelijkheden en facetten. Om het nog even te zeggen in andere termen:

Wanneer de 144 bladen van het kruin- of topchakra volledig zijn ontplooid, dan is de vorm waarin dit orgaan bestaat verbonden met alle kosmische waarden. Het kan zich nooit meer beleven of beschouwen als een mens afgezonderd van andere werelden, onderscheiden van andere mensen.

Ik hoop, dat u daaraan zult willen denken. Niet dat u al zover bent. Maar als u streeft naar een juistere ontplooiing en het meer waarmaken van uzelf, het vinden van een juist evenwicht ook tussen dat ene wat u bent en doet en datgene wat er in u bestaat, dan heeft u hier de basis om van uit te gaan.

Ik hoop, dat u daarom hetgeen ik heb gezegd eens zult willen overwegen. Misschien dat u dan in sommige gevallen kunt leren om althans in uw gedachtenprocessen grenzen terzijde te stellen. Ik ben ervan overtuigd dat dit zal bijdragen tot uw bewustwording en tot een betere ontplooiing van uw persoonlijkheid.

HET ZENDEN VAN JE GEEST.

Het zenden van je geest is een zaak die door bepaalde volkeren heel lang is bestudeerd. Er zijn op deze wereld altijd wel scholen in de magie geweest. Tot 1926 bestond er nog een in de Karpaten. Een meer bekende en veel langer bestaande school was er in Tibet waar een aantal kloosters (die moet u dan zien als dorpen of kleine stadjes) onderricht gaven in bepaalde magische procedures. Dat magie nodig is om een geest te zenden, daarover kunnen we twisten. Ik neem aan dat het ook zonder dat zal gaan.

Een mens heeft over het algemeen een bijzondere omgeving nodig en een bijzondere procedure om zichzelf zover te vergeten dat hij meer werkelijk kan worden.

Neem een Lama die zijn geest zendt. Een heel bekend verhaal. Zo iemand zet eerst een soort Kirgieztent op dat heel gemakkelijk kan worden afgesloten. Daar gaat hij in zitten. Hij heeft bij zich rijst in verschillende kleuren met kruiden erin. Hij maakt daar mooie ronde piramide-tjes van. Hij heeft ook nog wat reukwerk en een paar boterlampen. Dat wordt allemaal heel netjes gegroeped. Als dat alles helemaal klaar is, begint hij zich te concentreren.

Hij zit dan naar de ene rijsttoren en naar een andere rijsttoren te tu- ren. Hij wil op reis en de rijst helpt hem daarbij. Eindelijk zakt hij in el- kaar. Hij mag niet gestoord worden. De tent blijft gesloten tot hij die zelf

openmaakt. Dus als hij overlijdt, kan hij er eeuwig in blijven.

Op het moment, dat hij in elkaar zakt, gaat zijn geest naar de bestemming die hij heeft gekozen. Hij kan daar waarnemen en hij kan daar - zeker als hij een zeer bekwame monnik is, een magiër, bepaalde verschijnselen opwekken. Nu is dat op zichzelf natuurlijk maar een procedure. Waar gaat het hier eigenlijk om?

De rijsttorentjes. Dat is niet alleen maar een beetje knoeien met eten. Die man kleurt de rijst en vormt de torentjes omdat ze voor hem bepaalde krachten vertegenwoordigen. De krachten van de oude elementen.

Hij groepeerde de torentjes zodanig met de lampen, dat zijn gehele wezen wordt gesteund door de kracht die Aarde heet; dat hij wordt beschermd door Water en Vuur; dat hij wordt gedragen door de Lucht. Hij heeft daardus een hele voorstelling bij.

Deze voorstelling maakt het hem mogelijk om in het torentje dat Lucht heet (een saffraangeel rijsttorentje) het doel te zien waar hij heen gaat. Zijn ogen staren naar de plechtigheid en ondertussen vraagt hij om steun voor zijn bewegingen aan wat hem als geestelijke paranimfen terzijde moeten staan.

Hij is zich nog steeds bewust van de stoffelijke wereld waarop hij zal terugkeren. Zo komt hij in een geestelijke toestand waarin hij langzaam maar zeker alleen nog maar dit doel ziet. De lampen en de benauwdheid (het is tamelijk benauwd in zo'n tentje) dragen daar waarschijnlijk toe bij. Maar het belangrijkste is, dat op het ogenblik dat hij alleen het doel voor ogen heeft (vergeet dat hij er is, hij ziet alleen het doel) hij a.h.w. zijn geest projecteert op dat doel. Hij neemt daar dan waar. Hij is daar eigenlijk als een onzichtbare, niet belichaamde levende mens aanwezig.

Hij kan daar zijn krachten gebruiken. Hij kan, omdat hij daaraan gewend is, magische spreuken daar gebruiken tegen mensen. Hij kan inderdaad het een en ander tot stand brengen. Hij kan zelfs vijanden een hartverlamming bezorgen, ofschoon er tegenwoordig mensen zijn die geen vijanden hebben, maar het toch voortdurend doen. Dat komt waarschijnlijk omdat ze een scholing als acteur hebben gehad.

Als ik kijk naar de manier waarop negers het doen, dan zie ik weer heel iets anders, maar het komt toch op hetzelfde neer.

De medicijnman gaat naar een eenzame plaats; meestal naar een boom. Die boom bevat een dryade, een boomgeest, die hij als zijn beschermheer beschouwt. Hij is daar veilig, beschermd tegen andere geestelijke krachten. Hij zet eveneens zijn cirkeltje uit en begint in zijn eentje al mompelende rond te dansen. U moet dat niet zien als een soort ballet. Het is meer een platvoetig gestamp van iemand die last heeft van reumatiek. Hij komt dus in beweging en langzaam maar zeker krijgt zijn gemompel en zijn kreten daartussen door een ritme.

Dat ritme is opzwevend; nog erger dan een szardas. Het wordt opgezweept totdat het zo snel is dat de medicijnman eigenlijk zichzelf niet meer kan vinden. Zijn bewegingen zijn volkomen automatisch geworden. Er is alleen nog datgene waarvan hij zingt. Dat zingen bevat dan naast de wens om kracht te zenden zeker ook weer de bestemming, al is het maar de naam van een persoon of de aanduiding van een plaats.

Hier ontstaat precies hetzelfde verschijnsel. De methode is anders. Maar daar is weer de vervreemding van jezelf. Weer het alles vergeten, tot een soort automaat worden die nog maar één denkbeeld heeft. Vandaaruit de woorden: 'ik zend de kracht' of: 'ik zend mijn geest' eigenlijk een beval dat je aan jezelf geeft en daardoor maak je het waar.

Ik weet niet, of u interesse heeft in die dingen. Denk nu niet dat u tussen de gootsteen en het aanrechtkastje kunt staan schuiven en uw geest even uitzenden. Trouwens u heeft telefoon en het openbaar vervoer dus het is goedkoper en eenvoudiger om zelf even te gaan.

Dat overal op de wereld deze methoden bestaan is wel zeker. Als wij kijken bij de Maya's en hun voorgangers, dan blijkt dat daar ook mensen zijn die, meestal omringd door dansenden in het begin, een ratel hebben. Met deze ratel (een schelpenratel werd er bij voorkeur gebruikt) zitten ze maar heen en weer te wiebelen. Maar het krijgt ook een ritme dat al het anderen uitsluit. Ondertussen denken zij aan de god, aan de krachten van de plaats of van de persoon waar ze heen willen. Weer hetzelfde effect.

We kunnen zeggen dat hier waarschijnlijk een groot gedeelte van de ik-vervreemding het resultaat is van optische vermoeidheid, want ze zitten maar voor die dingen heen en weer te bewegen.

Ik heb u nu drie verschillende gebieden genoemd waar deze praktijken werden toegepast. In landen in Europa is het ook lange tijd gebruikelijk geweest, alleen behoorde het daar tot geheime genootschappen, geheime leren en was het dus niet meer te plaatsen in de kerk. De enkeling, die het per ongeluk nog in de kerk heeft gedaan, is dan ook prompt heilig verklaard. Het zou voor de Paus moeilijk zijn om dat te verantwoorden, maar dat doet hij ook niet; hij is onfeilbaar.

De wijze waarop wij onze geest zenden hangt kennelijk af van de toestand waarin wij ons bewustzijn weten te brengen. Hoe minder wij ons bewust zijn van het lichaam hoe meer ons denken op één punt is geconcentreerd, des te gemakkelijker wij daar terecht komen.

Dan zijn er een hoop verschijnselen die daar een beetje tegenaan hangen. Dat zou men niet het zenden van de geest mogen noemen, denk ik. Maar wat zou u zeggen van iemand die in een somnambuleslaap naar het verleden terugkeert en u dan komt vertellen wat b.v. over Julius Caesar werkelijk gezegd is na de moord. Dat is in strijd met Shakespear. Of hij komt vertellen dat Romeo tenslotte ook maar een mislukte tiener was, want dat hij het zelf heeft gezien. De mensen denken daar niet over na.

Er zijn mensen die terugkeren naar hun vorige levens. Er zijn ook mensen (ziëners) die kunnen worden gebruikt om bepaalde fasen uit het verleden na te gaan. Het is vreemd, maar dat is een van de meest verboden takken van wetenschap geweest. Eigenlijk is dat ook wel te begrijpen. Ik denk, dat heel veel mensen denken: Als ze 10.000 jaar in het verleden terug kunnen gaan, dan kunnen ze misschien ook 10 jaar in het verleden teruggaan en weten hoe stom ik toen ben geweest. Dan sta ik nu mooi in mijn hemd. Per slot van rekening, een heel Parlement in zijn hemd laten staan, dan lijkt het net of de Romeinse Senaat herboren is. Ernstig genoeg is de zaak ondanks dit alles.

Stel u voor, dat u werkelijk kunt terugreizen in de tijd. Dat u met bepaalde hulp en aansporingen soms zelfs in staat bent om delen van de toekomst waar te nemen. Helaas meestal maar fragmenten die u niet helemaal kunt plaatsen, maar u kunt de toekomst zien. Dat maakt toch wel duidelijk dat de geest een totaal andere mogelijkheid van reizen en beleven heeft dan een gewoon mens. En zonder u nu onmiddellijk in te wijden in het geheim hoe je een vijand nachtmerries moet beorgen, zou ik u er toch op willen wijzen dat het kennelijk ook mogelijk is om het gedachtenleven van een ander niet alleen af te lezen, maar ook om daarin je eigen gedachten te projecteren.

Bij bewuste processen kunnen daarbij zelfs droombelevingen van anderen volledig worden geredigeerd door iemand die zendt. U kunt zeggen: Dat is allemaal heel aardig, maar wat heb je er eigenlijk aan. Het is misschien aardig te weten dat het kan. Wat moeten wij denken van iemand die alleen door concentratie even een uitstapje maakt van Amsterdam naar Flo-

rida en terug in een tijd van misschien 5 minuten. Toch is dat mogelijk.

Wat moeten wij denken van iemand die eenvoudig terugkeert naar het verleden om bepaalde problemen, waar hij nu mee zit, op te lossen door hun oorzaken na te gaan. Dat is iets dat gebeurt. Er zijn enkele helderzienden die daarin gespecialiseerd zijn en heel aardige resultaten behalen. Het is een situatie waardoor de beperkingen, die wij ons plegen op te leggen, schijnbaar alleen gelden voor een beperkt deel van datgene wat wij werkelijk zijn. Dat kan ik gemakkelijk zeggen, want de meeste mensen weten wel wie ze zijn, maar ze weten niet hoe of wat ze zijn. Wat ze werkelijk zijn helemaal niet. Als ze het zouden weten, dan vraag ik mij af, of ze nog lang mens zouden zijn.

Realiseer u, dat het zenden van de geest met een magische procedure eigenlijk alleen berust op een verandering van de bewustzijnstoestand waarin je verkeert, zodat iets aanvaardbaar wordt wat je vóór die tijd niet aanvaardbaar vond. Het is een proces dat geleerd moet worden. Het is dus niet zoiets als een reclamecampagne voor een wasmiddel. Zo'n reclame maakt je ook duidelijk dat de vlekken die blijven zitten alleen blijven zitten omdat het wasmiddel zo goed het weefsel spaart dat het daarbij ook het vuil spaart. Maar dat wordt er niet bij gezegd.

Ze zeggen ook, dat de VVD voor vrijheid en democratie is. Kennelijk voor de leden van de VVD dan. Anderen hebben alleen maar te gehoorzamen. Ik vind dat heel begrijpelijk. Ik heb daar niets op tegen. De mensen zijn nu eenmaal zo; dat moet je accepteren. Maar de werkelijkheid is een geheel andere.

De magische middelen die wij gebruiken, zijn eigenlijk de krukken die wij nodig hebben omdat onze geest niet gewend is om zelfstandig te gaan en zich ook zo te bewegen. Dan kun je natuurlijk zeggen: Wij gaan het een beetje anders doen.

Er zijn heel veel Bewegingen. Die mensen kunnen van alles doen. Zelfs in Cadillacs rijden alleen, omdat ze een procédé hebben uitgevonden waardoor de mens tenminste enigszins van zijn beperking wordt bevrijd. Je kunt dat doen door bepaalde spreuken te zingen of door naar bepaalde vlakken of symbolen te kijken. Er zijn zelfs methoden die eigenlijk alleen maar een uitleven van je verborgen innerlijk zijn. Al die dingen bij elkaar werken.

Hoe is het anders denkbaar dat iemand, die schijnbaar de grootste dwaas is omdat hij een leraar aanvaardt en zelf niet meer nadenkt, een innerlijke rust kan vinden die voor een ander onbereikbaar is? Dan kun je zeggen: Dat is onzin, dat is dwaasheid. Ik weet het niet. Als je nu gelukkig kunt zijn. Is dat niet veel belangrijker dan een positie bekleden? Trouwens degenen die een positie bekleden, kleden zichzelf opvallend om daarmee een positie aan te duiden.

Ik denk: gelukkig zijn, vrede vinden in jezelf is belangrijker dan al het andere. Of dat nu gebeurt door bepaalde liedjes te zingen, door bepaalde toespraken te volgen, door bepaalde dingen rond je te bouwen waardoor je in een vreemde wereld terecht komt, ach, dat maakt eigenlijk niets uit. Wij hebben een innerlijke waarde en toestand die toch een beetje anders zijn dan al datgene wat wij als werkelijkheid beschouwen.

Men zegt: Een mens is een logisch denkend onlogisch wezen. Daar ben ik het volledig mee eens, omdat de mens in zichzelf niet logisch is. De mens is universeel. En omdat hij zijn universaliteit probeert samen te persen in zaken die verstandelijk en beredeneerd kunnen worden uitgedrukt is hij logisch. Maar zijn logica gebruikt hij om de onlogische elementen van zijn persoonlijkheid zodanig te verdedigen dat ze voor een ander aanvaardbaar worden. Dus als wij het allemaal goed bekijken, dan kunnen wij wel stellen:

Alle magische procedures waarmee een mens zijn geest leert zenden,

andere werelden betreedt of contact opneemt met voorouders zijn eigenlijk alleen belangrijk omdat ze iets vrijmaken dat elke mens in zich heeft.

Je ziet een mooie verzameling van mediums. O, je krijgt er wel geen klank doorheen, dat niet. Maar potentiële mediums bent u allemaal. Er zitten heel goede genezers tussen. Nu ja, het beeld dat zij van zichzelf hebben dat strookt niet altijd met de waarheid, dat ben ik met u eens. Er zijn er echter bij die werkelijk wel wat kunnen. Waarom? Omdat zij op die punten juist niet rationeel en logisch zijn. Dat is heel gek. Daar waar de ratio wordt teruggebracht tot het kleine werktuig dat ze behoort te zijn, ontplooit de persoonlijkheid een aantal mogelijkheden waar ze tevoren niet aan heeft gedacht.

Wij zouden toch eigenlijk dwaas zijn, als wij mensen afkeuren die daarvoor allerlei rituelen nodig hebben. Of dat nu een ritueel is van de een of andere Loge, het ritueel in de een of andere kerk, die volgens een van uw bekende conférenciers wordt geleid door een volks-misleider. Daar komt het dan ook heel vaak op neer, als je ziet wat daaruit voortkomt.

Al deze rituelen zijn op zichzelf nuttig, als ze ons in staat stellen onze beperkingen te vergeten en ze het ons mogelijk maken het doel, waarop wij ons concentreren voor ons tot een tijdelijk beleefbare werkelijkheid te maken. Dan is het dus heel erg moeilijk om een verschil te maken tussen de een of andere Gregoriaanse zang en 'I love you jey, jey, jey'. Het ligt er maar aan hoe je het beleeft. Het is de beleving die de betekenis bepaalt. Het is de betekenis die een sleutel kan zijn voor de bevrijding van de geest.

Dan komen we als vanzelf tot het volgende punt:
U heeft waarschijnlijk wel gehoord van de z.g. snellopers. De Tibetanen noemen ze de ge-lum-pa. In een andere beschaving heten dergelijke boden weer anders. Nog weer andere beschavingen noemen ze 'de hinden van de goden'. In al deze gevallen blijkt dat er ook weer een bepaalde techniek daarvoor bestaat. Hier gaat het om een zuiver lichamelijke beweging.

Men zegt, dat de bode bij de indianen in de savanne sneller gaat dan het hert en dat zijn spoor niet te volgen is.

De Tibetaan zegt: De ge-lum-pa gaat zo snel als de wind en hij beroert de grond met zijn voeten ternauwernood zodat het gras niet buigt of wordt geknakt. Een vergelijkbare uitspraak vinden wij overal. Sommigen zeggen: Die mensen weten de zwaartekracht te overwinnen. Dan vind ik het maar stom dat ze nog lopen. Dan hadden ze beter de eerste vorm van luchtvervoer kunnen uitvinden.

Stel nu eens, dat je jezelf lichamelijk volledig automatisch kunt programmeren voor de volbrenging van een taak waardoor je met het doel voor ogen deze beweging praktisch eindeloos kunt volhouden. Daar is een toestand van vervreemding voor nodig. Bij de ge-lum-pa's begon dit met een meditatie voordat ze vertrokken. Bij bepaalde indios bestond het uit het kauwen van o.a. coca-blad, bepaalde stoffen of paddestoelen, die in Noord-Amerika voorkwamen. Bij de negers was het weer een soort soep die ze aten voordat ze vertrokken.

In al deze gevallen is er een vergelijking te vinden met de heksen-zelf. Datgene wat gebeurt, vervreemdt de mens van alle voorstellingen die hij heeft omtrent zichzelf. Wat er overblijft is alleen het bevel om te gaan en zo snel mogelijk. Het wonderlijke is, dat het lichaam dat dan doet. Van de ge-lum-pa werd gezegd dat hij zonder voeding of drank drie dagen achtereen kon gaan. Ik meen, dat het Alexandra David-Neel is geweest die dat

heeft waargenomen. Zij vertelde, dat snelheden van 20 km per uur gedurende vele uren achtereenvolgend werden volgehouden. Probeer dat maar eens als hardloper.

Van de boden in Mexico weten wij dat zij zonder pauzeren afstanden aflegden van 50 of meer kilometers en dat ze daarover vaak volgens onze tijdrekening niet langer deden dan 2 uren met een gemiddelde snelheid van 25 km per uur. Wij zouden er nog meer kunnen noemen.

Hieruit blijkt het lichaam volledig ondergeschikt te worden aan de geest op het ogenblik, dat het zonder ingrijpen of regeling uit het bewuste denken kan functioneren met een voorop gesteld doel. Dat geeft ook te denken.

Ik heb vaak gehoord dat mensen ziek zijn, omdat zij zich ziek voelen, terwijl ze niet ziek zijn. Mensen, die zichzelf gewoon een ziekte aanpraten en die dan dat tot werkelijkheid maken. Aan de andere kant weten wij dat er mensen zijn, die ontstellend snel genezen, een weerstand vertonen en wat nog meer alleen, omdat ze niet willen geloven in hun ziek-zijn, in de beperkingen van het genezingsproces die logisch heten te zijn.

Dan komen wij nu tot punt waarop blijkt, dat de mens tot op zeer grote hoogte meester kan zijn over zijn lichaam, mits hij zich daarmee niet zonder meer identificeert, maar het eerder gebruikt als een werktuig.

Ik vraag mij af, of bepaalde magische rituelen die ook weer in diezelfde richting gaan (het optreden van goden, bezweringen e.d.) eigenlijk ook niet te maken hebben met het wegnemen van de directe relatie tussen bewust denken en een bepaalde kwaal, een bepaalde lichamelijke toestand. Dat wijst erop dat de oude magie en waarschijnlijk ook vele moderne methoden gebaseerd zijn op het feit, dat de werkelijke ikheid van de mens in staat is zijn lichaam absoluut te beheersen en te regeren zolang hij zich niet identificeert met dit lichaam en daarbij alle andere waarden of werelden uitsluit. En dit brengt mij dan tot het laatste punt:

Het blijkt, dat er heel veel mensen zijn die bewust of onbewust dingen aanvoelen die op afstand gebeuren. Het is b.v. bekend, dat een kaffer in de buurt van het huidige Johannesburg toen de 1e Wereldoorlog uitbrak niet alleen sprak over deze oorlog, maar daarbij zelfs enkele malen de strategie daarvan a.h.w. aanduidde en o.a. de slag aan de Somme heel aardig heeft beschreven. Toch was de man daar nooit geweest. Haalde die man dat nu zomaar uit de lucht?

Kennelijk bestaat er rond ons een sfeer waaraan we veel meer feiten kunnen ontleenen dan we werkelijk doen, ook als we mens zijn. Ook voor de geest geldt dat. Je kunt eigenlijk veel meer opnemen dan je normalerwijs doet.

Deze kaffer geloofde dat het de stemmen van zijn voorvaders waren, die hem dit alles zeiden en soms zelfs lieten zien. Er was dus een verklaring voor nodig,

Wij kunnen geloven dat God ons dit geeft of ons dit laat zien. Maar wij hebben een verklaring nodig. Wij kunnen toegang krijgen tot een gemeenschappelijk weten of bewustzijn waaruit we alles, wat er in de wereld gebeurt of van belang is, kunnen aflezen. Maar dan moeten we een bron stellen buiten ons; iets wat ons deze dingen vertelt. Waarom? Omdat wij zonder dit zouden opgaan in het geheel en dus niet in staat zouden zijn om daaruit bepaalde gegevens terug te brengen.

Het zou een verwarring worden, een soort stampot. Maar doordat wij nu een andere berichtgeving stellen zijn wij in staat om gegevens, die ons treffen, als afzonderlijk te beschouwen. Het is niet de werkelijke boodschapper die belangrijk is, maar het feit dat de mededeling wordt gezien

als een boodschap en dus op zichzelf beperkt is. Daardoor is het mogelijk om over die afstanden te zien.

Als ik dit weer samenvoeg met alle andere, dan kan ik mijn betoog afsluiten met gewoon een aantal praktische conclusies te trekken.

1. Als u geestelijke waarden intenser wilt beleven of waarmaken, dan zult u moeten leren uzelf niet meer te zien als mens in stof-felijke zin. Op het ogenblik, dat u dit bereikt, kunt u een veel groter aantal signalen ontvangen en belevingen ondergaan.
2. Bent u hiertoe niet in staat, dan kunt u door buiten uzelf een bron te stellen - ongeacht of deze werkelijke is of niet - in vele gevallen althans delen van de krachten, de feiten of ontwikkelingen buiten u constateren en overbrengen naar het menselijke bewustzijn.
3. Als u in staat bent uw eigen voorstelling van mogelijkheid en lichamelijke te vergeten, dan kunt u uw lichaam tot veel grotere prestaties brengen. U kunt de natuurlijke processen van het lichaam grotendeels beïnvloeden en u kunt een natuurlijk evenwicht doen her-ontstaan dat niet door verschillende psychische werkingen wordt verstoord en vertekend. Het is dus de moeite waard om dat met de een of andere bron buiten u in uw voorstelling of op een andere ma-nier ernaar te streven dit gevoel van ontruktheid meermalen te be-leven. Mits men deze beleving dan niet alleen ziet als iets wat u overkomt, maar als een nieuwe toestand vanwaaruit het ik werkzaam is, kan waarnemen, kan erkennen en eventueel ook kan ingrijpen.
Op deze manier kan de mens zijn eigen mogelijkheden redelijk ver-uitbreiden. Hij kan aan een deel van zijn bekrompenheden ontsnappen en zal daardoor in zijn bewustwording vooruitgang maken en daarnaast daadwerkelijk zijn wezen getrouwer zijn en zo het geheel ook juister dienen.

Dit is mijn betoog. Ik hoop, dat het voldoende aanvulling is. Het is niet alleen als vulling bedoeld, maar werkelijk als aanvulling. Wat het eventueel is, moet u zelf uitmaken. Mij nentwege noemt u het een geestelijke flater, als u maar zorgt dat u zelf niet tekort komt.

:--:--: